

KIRÁNDULÁS – Paks

(2013.08.08)

Buszt küldött értünk az Atomerőmű, ami 9-kor várt a Penny parkolójában.

Nem kellett korán kelni, és a buszon sem volt tumultus, nagyon kényelmesen utaztunk.

A kinti rekkenő hőséget csak az elsuhanó tájban itt-ott fellelhető állatok alélt állapotán láttuk, hála a légkondinak.

Szeretem azokat az utakat, amik folyó mellett kanyarognak, olyan jó hangulatba ringatnak. Talán ez a szépség volt az oka, hogy olyan rövidnek tűnt az út, vagy Paks tényleg csak egy kőhajításnyira van? Pontosan a megbeszélt időre érkeztünk, így mire kinyújtóztattuk lábainkat, már ott is volt az idegenvezetőnk, aki végigkalauzolt minket az Atomerőmű erre a célra épített látogatóközpontján.

Az első állomás a recepció volt, ahol kulcstartókat, képeslapokat, apróságokat lehetett gyűjtögetni emléke az útról.

Az első állomás egy nagy akvárium volt, amelynek aljában, mint az természetes is, halak úszkáltak, de ez esetben sokkal érdekesebb volt a felszín, ahol az Atomerőmű modellje volt.

Itt főleg azt figyelhettük meg, hol vezetik be a vizet a Dunából, és később hol engedik vissza.

Azt is megtudtuk, hogy mi dolga van kedves folyónknak odabent, és hogy mi módon vigyáznak arra, hogy a víz természetes gazdái, halak, növények ne szenvedjék kárát ennek a munkának.

Aztán elindultunk egy úton, melyen sok szál indult el velünk a padlón, amik az út során egyesével elágaztak, számomra a megtermelt, és sokfelé küldött, sok rétüen felhasznált villamos energiát szimbolizálva.

Ezt talán nehéz elképzelni, de érdemes látni, legközelebb ti is csatlakozzatok majd hozzánk:)

Majdnem egy óráig tartott az út, amin végighaladva az építkezéstől a működésen keresztül a hatékonyságról, nemzetközi összehasonlításról, felhasználásról, sugárzásról, sugárveszély elleni védekezésről, hulladék elhelyezésről mindent meg tudtunk, amit csak akartunk.

A kiállítás interaktív, Botond fiunk áramot is termelt egy szobabicikli segítségével, mint később a minket kísérő riportereknek szerényen elmondta: " Áramot termeltem a öö világnak "

Hunornak a repülő tetszett legjobban, ami gombnyomásra egy üveg mögött felszállt, majd később le is ereszkedett, közben mi, felnőttek a mellette levő számlálón a háttérsugárzás mértékét követhettük egy számlálón.

Mivel sok kisgyerekekkel érkeztünk, értelemszerűen aznap délelőtt sokszor szállt fel a repülő:)

A nagy gyerekeknek, felnőtteknek is voltak játékok, Fiamat és apukájukat egy monitor kötötte le, amelyen a reaktorral kapcsolatos kvíz kérdésekre kellett válaszolni.

A lányokat inkább a manufaktúra nyűgözte le, szorgosan dobálták be az ötforintosokat, hogy szép Atomreaktoros emlékplaketteket gyártsanak belőle egy présgépben, elég szép gyűjteménnyel tértünk haza:)

Itt jött el az idő, hogy gyermekeinket magukra hagyjuk, de ez őket láthatóan nem zavarta, szinte észre sem vették, hogy szülők nélkül nézelődnek tovább.

Holmijainkat is le kellett pakolni, ahová mentünk, ott már nem lehetett mobilt használni, fényképezni sem.

Mikor beléptünk a nagykapun, nem épp a szépségével, inkább hatalmas méretével lenyűgöző épülethez értünk, és most még csak a keskeny oldalán álltunk!!!!

Mikor azt is megtudtuk, hogy 215 lépcsőfok megmászása vezet majd a megismerés magasságába minket, én a magam részéről úgy gondoltam, eleget is láttam az erőműből.

De mivel a többiek elindultak befelé, utánuk baktattam, itt ugyanis nem lehet csak úgy egyedül kóricálni.

Szerencsére azt a rengeteg lépcsőt több részletben másztuk meg, így azért valahogy túléltem a dolgot:)

Az első állomáson az "Irányítótorony"-ba értünk.

Ezt ők másképp hívták, de úgy nézett ki, mint az Amerikai filmek repülő irányító központjai.

Egy lényeges különbséggel, itt nem fekete, hanem szocreál zöld volt minden. Biztos sokaknak rögtön bevillant az árnyalat, akiknek nem, menjenek el egy régi, felújítatlan kórházba, hátha még fellelik.

Nálunk az iskola fala is ilyen színű volt, sőt, talán az egész országot leöntötték magasan cirkáló helikopterekről ezzel a festéssel, de már lekopott... hát innen még nem kopott le, sőt a gépek zöme is még ugyanaz, mint az eredeti Hetvenes évekbeli.

Ez utóbbi kifejezetten megnyugtató az utóbbi évek minőségbeli romlását figyelembe véve.

A lépcsőfokmászás második szünetében fejfedővel és fül dugóval felszerelve néma kórsétát tettünk a zajos teremben, ahol hatalmas mélységben és magasságban szélteben hosszában csövekkel, gépekkel, mérőeszközökkel, lépcsőkkel dúsan díszített szintéren a Duna munkája folyt, szerencsére jól elzárva a szemünk elől, de a rezgését érezhettük talpunk alatt, a számomra ingatag, bár láthatóan elég stabil, és jól megszerkesztett „járdán”

A főbejáratnál megcsodáltam egy „Kiváló női munkahely 2009” feliratú táblát. Itt ebben a teremben lépkedve nem tudtam olyan összeget elképzelni, amiért én vállalnám itt a női munkaerő szerepét.... viszont lenyűgözött az emberi tudás, jelen esetben az a számomra elképzelhetetlenül bonyolult mérnöki munka, amivel ezt a monumentális gépezetet megalkották.

Újabb lépcsőzés után végül is feljutottunk a csúcsra, ahol újabb hatalmas teremben nézhettünk le egy üvegfalon keresztül oda, ahol egy 12 méter mély aknában tárolják a reaktor fűtőelemeit.

Megint elszaladt velem a paripa, és még nem írtam a közös ebédről, a gyárlátogatás utáni városlátogatásról, és a hazaútról, de félek, már így is túl hosszúra nyújtottam beszámolóim fonalát, nem kínozlak hát tovább, kedves olvasóm, csak arra kérek, legközelebb legyél az útitársam.

B. Éva